

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/22/2014
Identifikačné číslo spisu:	5012200530
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5012200530.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a členov senátu JUDr. Igora Belka a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a v právnej veci žalobcu: Ing. Z. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. č. XXXX/XX, XXX XX Q., právne zastúpeného Advokáti Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava (pôvodne: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho č. 26, 012 23 Žilina), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p. KRPZ-ZA-KDI-SK-60/2012 zo dňa 12. júna 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/71/2012-131 zo dňa 03. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/71/2012-131 zo dňa 03. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Žiline rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. KRPZ-ZA-KDI-SK-60/2012 zo dňa 12.06.2012, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, Okresného dopravného inšpektorátu Martin, č. p. ORP-P-108/DI-E-2009 zo dňa 04.04.2012, v spojení s opravou písomného vyhotovenia rozhodnutia zo dňa 08.06.2012, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k), písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31.01.2009 (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) z dôvodu porušenia § 4 ods. 2, písm. c) a § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení do 31.01.2009 (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“), ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 06.12.2008 o 11.25 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Ford

Mondeo Combi ev. č. Q. po ceste III. triedy č. III/01892 v smere jazdy z obce Vrútky do obce Lipovec, pričom nesledoval situáciu v cestnej premávke a začal odbočovať doľava v čase, keď už bol predchádzaný v ľavom jazdnom pruhu osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia ev. č. Q., ktoré viedol vodič Q. O. v smere jazdy z obce Vrútky do obce Lipovec po ceste III. triedy č. III/01892. Následne došlo k stretu oboch vozidiel. K zraneniu osôb nedošlo, alkohol zistený nebol. Podľa § 22 ods. 2 s poukazom na § 7 zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom do 31.01.2009 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 133 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiace.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Podľa krajského súdu sú všetky námietky žalobcu uvedené v správnej žalobe a v jej doplnení nedôvodné, a preto žalobu zamietol.

Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného ako aj s právnym názorom prvostupňového správneho orgánu, že za vznik dopravnej nehody v danom prípade je zodpovedný žalobca, ktorý porušil ustanovenie § 18 ods. 1 a § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z. z. v znení účinnom ku dňu dopravnej nehody. Podľa názoru krajského súdu z vykonaného dokazovania, z jednotlivých dôkazov a taktiež aj v ich vzájomnej súvislosti bolo riadne preukázané že v čase odbočovania žalobcu vľavo žalobca už nemohol vykonať odbočovací manéver bezpečne, pretože v čase, keď začal odbočovať mu v tom bránilo vozidlo v ľavom jazdnom pruhu. Pre posúdenie veci bolo podstatným zistenie, či svedok Q. O. začal vykonávať predchádzací manéver skôr, ako žalobca začal vykonávať manéver odbočovania vľavo. V konaní bolo preukázané, že Q. O. začal vykonávať predchádzací manéver skôr, ako žalobca začal vykonávať úkony súvisiace s odbočením vľavo, t. j. skôr ako sa začal radiť k pravej časti ľavého pruhu, začal brzdiť a začal dávať znamenie o zmene smeru jazdy. V čase, keď Q. O. už predbiehal vozidlo Seat Altea a bol na jeho úrovni, až vtedy začal žalobca so svojím vozidlom Ford tieto úkony vykonávať, preto jednoznačne možno potvrdiť záver správnych orgánov, že bol to práve žalobca, ktorý nedodrжал ustanovenia vyššie citovaných zákonných noriem, čím došlo k nežiaducemu následku v zmysle § 22 ods. 1 písm. k), písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom ku dňu spáchania priestupku.

K jednotlivým žalobným bodom krajský súd uviedol, že čo sa týka námietky, že žalovaný uložil obvinenému sankciu podľa právneho predpisu neúčinného v čase rozhodovania o priestupku s poukazom na § 7 ods. 2 zákona o priestupkoch, krajský súd uviedol, že toto ustanovenie nerieši, ktoré znenie právneho predpisu (z časového hľadiska) sa má na daný prípad použiť, pretože toto je riešené v § 7 ods. 1 cit. zákona. Ustanovenie § 7 ods. 2 zákona o priestupkoch zakotvuje, že páchatelovi možno uložiť len taký druh sankcie, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o priestupku rozhoduje. Teda správny orgán môže uložiť taký druh sankcie, ktorý je aktuálne zakotvený v právnej úprave v čase vydania rozhodnutia. V danom prípade v čase vydania druhostupňového rozhodnutia, t. j. 12.06.2012 bolo možné uložiť aj sankciu pokuty, aj sankciu zákazu činnosti tak, ako boli v danom prípade prvostupňovým správnym orgánom aj uložené. Preto túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú.

Čo sa týka použitia právnej úpravy z pohľadu zodpovednosti za priestupok, ako už krajský súd uviedol, táto sa spravuje § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch. Tu sa použije právna úprava, ktorá je pre páchatel'a priestupku priaznivejšia, t. j. buď právna úprava účinná v čase spáchania priestupku alebo právna úprava v čase vydania rozhodnutia. Keďže v danom prípade bola pre páchatel'a priaznivejšia právna úprava v čase spáchania priestupku, správne prvostupňový správny orgán aplikoval zákon o priestupkoch účinný do 31.01.2009. Žalovaný správny orgán použitie priaznivejšej právnej úpravy pri posudzovaní zodpovednosti žalobcu za priestupok riadne odôvodnil vo svojom rozhodnutí, a to tým, že konanie žalobcu podľa právnej úpravy zákona o priestupkoch účinnej ku dňu spáchania priestupku by sa kvalifikovalo podľa § 22 ods. 1 písm. k) a l), pričom v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia je možné za priestupok uložiť maximálne pokutu do 232,- Eur a zákaz činnosti do jedného roka. V prípade, že by sa postupovalo podľa právnej úpravy účinnej v čase vydania druhostupňového správneho rozhodnutia, skutok by sa kvalifikoval podľa § 22 ods. 1 písm. g) a za tento skutok by bolo možné podľa ods. 2 tohto ustanovenia uložiť pokutu od 150,- až do 800,- Eur a zákaz činnosti do troch rokov.

Na námietku žalobcu, že opätovne mali byť po zrušení a vrátení veci Krajským súdom v Žiline

rozsudkom č. k. 20S/32/2011-57 zo dňa 18.10.2011 vypočutí svedkovia Q. O. a B. B., krajský súd uviedol, že sa s touto námietkou nestotožnil. Títo svedkovia boli vypočutí bezprostredne po dopravnej nehode, pričom boli vypočutí na všetky relevantné okolnosti priebehu nehodového deja. Vzhľadom na krátky časový odstup od dopravnej nehody si vtedy najlepšie spomínali na detaily nehodového deja a ich výpovede boli najmenej skreslené. Okrem toho, krajský súd nezistil žiadne rozpory v ich výpovediach, ani vo vzťahu k ďalším dôkazom. Svedecké výpovede sú podľa názoru krajského súdu v súlade s listinnými dôkazmi, najmä s odborným stanoviskom a znaleckým posudkom. Ani svedecká výpoveď svedkyne B. neodporuje zistenému skutkovému stavu, že svedok O. predbiehal v ľavom pruhu v čase, keď sa žalobca iba chystal na odbočenie do ľavého pruhu. Práve naopak, táto svedecká výpoveď túto skutočnosť priamo potvrdzuje.

Na námietku žalobcu, že žalovaný nevzal do úvahy, že odo dňa, kedy sa stal skutok, do rozhodovania o priestupku 04.04.2012 uplynuli viac ako tri roky, krajský súd túto námietku pokladal za neurčitú. Nie je z nej zrejmé, z akého dôvodu poukazuje žalobca na dĺžku správneho konania. Ak má na mysli možné uplynutie lehoty, ktoré by malo za následok zánik zodpovednosti za priestupok, táto lehota neuplynula, čo je zrejmé z rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. ISŽd/8/2013 zo dňa 18.02.2014, ktorý zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Žiline v tejto veci zo dňa 11.12.2012, ktorý práve z dôvodu uplynutia tejto lehoty napadnuté rozhodnutie zrušil. Ak žalobca poukazuje na túto lehotu z dôvodu, že by mala vplyv na určenie výšky a druhu sankcie, krajský súd poukazuje na to, že pre určenie výšky a druhu sankcie nie sú relevantným kritériom dĺžka správneho konania ani prípadné zadržanie vodičského oprávnenia. Ak aj teda správne konanie trvá dlhšiu dobu a bolo vydané rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu, tieto skutočnosti nemajú vplyv na podmienky zodpovednosti priestupcu za spáchaný priestupok ani na druh a výšku sankcie.

Aj námietku, že druh a výška sankcie bola uložená s ohľadom na správanie sa žalobcu pred dopravnou nehodou krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Pre určenie druhu sankcie a jej výmery sa okrem iného prihliadne aj na osobu páchatela, čo je jedno z kritérií relevantných pre určenie druhu sankcie a jej výmery (§ 12 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.). Osobu páchatela určitým spôsobom definuje aj to, ak v čase pred spáchaním konkrétneho priestupku spáchal iné priestupky alebo iné správne delikty. Preto, ak prvostupňový správny orgán v súlade so žalovaným vyhodnotil osobu páchatela aj s ohľadom na skutočnosť, že v odstupe približne 18 mesiacov od riešeného priestupku spáchal žalobca iný priestupok, ktorý špecifikoval ako aj špecifikoval sankciu, ktorá mu bola zaň uložená, uvedené je plne v súlade so zákonom a nemôže spôsobovať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Na námietku žalobcu, že nie je možné presne určiť, kto bol vinníkom dopravnej nehody, lebo existujú rozpory vo výpovediach svedkov B. a O. o momente dania znamenia o zmene smeru jazdy, ktoré žalobca dal, krajský súd uviedol, že z výpovede svedkyne B. jednoznačne vyplýva, že žalobca dal znamenie o zmene smeru jazdy v čase, keď po ľavej strane vozidla v ľavom jazdnom pruhu prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktorá ju predbehla. To znamená že už v tom čase bol svedok O. v ľavom pruhu a predbiehal svedkyňu B., keď žalobca začal dávať znamenie o zmene smeru jazdy a radiť sa viac doľava ako i brzdiť. To, že žalobca tvrdí, že svedkyňa B. uviedla, že dal znamenie o zmene smeru jazdy už v čase, keď spomaľoval a premiestňoval sa k stredovej čiare, teda nie je vôbec v rozpore s jej výpoveďou, že práve v tom čase už bol svedok O. s celým objemom automobilu Škoda Octavia v ľavom jazdnom pruhu a predbiehal ju, lebo všetky tieto činnosti prebehli súčasne. Z uvedeného vyplýva, že žiadne rozpory vo svedeckých výpovediach neexistujú. Neexistujú také objektívne skutočnosti, pre ktoré by výpoveď svedkyne B. mala byť hodnotená ako nehodnoverná.

Čo sa týka vyhodnotenia listinného dôkazu, ktorý predložil žalobca, a to znalecký posudok č. 64/2011 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, krajský súd uviedol, že tento listinný dôkaz uvažuje s viacerými variantmi priebehu skutkového deja, to znamená, že v konečnom dôsledku nie je možné z neho ustáliť skutkový stav rozhodný pre posúdenie zodpovednosti za priestupok. Znalecký posudok pracuje s variantom A a variantom B. Jedná sa teda len o tzv. nepriamy dôkaz alebo indiciu. Hypotetickosť tohto dôkazu spočíva v tom, že samotný spracovateľ tohto dôkazu uvádza, že priebeh dráhy vozidla Škoda Octavia sa nedá jednoznačne popísať, a preto ani jeho závery nemôžu jednoznačne určovať zodpovednosť, či už žalobcu alebo svedka O. za vznik dopravnej nehody. Napriek tomu aj pri

hypotetickosti záverov tohto dôkazu však jednoznačne z neho vyplýva, že aj pri variante A aj pri variante B príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy žalobcu, ktorý vykonal manéver odbočenia v čase, keď už bol predchádzaný. Teda tento záver je v úplnom súlade s odborným vyjadrením č. 04/2009 znalca Ing. V. Q., ktorý príčinu dopravnej nehody definoval zhodne. Tiež zo znaleckého posudku vyplýva, že z technického hľadiska bol to žalobca, ktorý ohrozil vodiča Škody Octavia. Rozdiel je ten, že pri variante A aj technika jazdy vodiča Škody Octavia z hľadiska včasnosti reakcie na vzniknutú dopravnú situáciu nebola správna, keďže pri brzdení polovičnou hodnotou plného brzdného spomalenia by došlo k minútiu vozidiel. Pri variante B bola technika jazdy Q. O. vo všetkých ohľadoch správna a nebolo možné učiniť žiadne opatrenie, ktorým by bolo možné dopravnú nehodu eliminovať. Teda v každom prípade príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy žalobcu, čím došlo k naplneniu skutkovej podstaty kladenej mu za vinu a súčasne k ohrozeniu vodiča Q. O.. Čo sa týka reakcie vodiča O. na dopravnú situáciu pri variante A, išlo o včasnosť jeho reakcie na vzniknutú situáciu, ktorú ale spôsobil práve žalobca nesprávnym odbočovaním vľavo v čase, kedy ho už nemohol vykonať (pričom však tento variant nebol skutkovo preukázaný). Aj keby bol tento variant skutočne ako skutkový dej preukázaný, z ostatných posudzovaných hľadísk (z hľadiska rýchlosti jazdy aj včasnosti reakcie na samotný manéver odbočovania žalobcu) bola technika jazdy Q. O. správna - uvedené vyplýva priamo zo znaleckého posudku - a len tá skutočnosť, že hypoteticky mohol zrážke zabrániť brzdením, nezbavuje zodpovednosti za vznik dopravnej nehody žalobcu. Bol to totiž práve on, kto nemohol uskutočniť úkon odbočovania vľavo, keď už nemohol bezpečne odbočiť vľavo (keď už bol predbiehaný), a to bez ohľadu na to, že učinil konkrétne kroky, aby svoje okolie s týmto svojím zámerom oboznámil (zapnutie svetla označujúceho zmenu smeru jazdy, brzdenie či radenie sa vpravo).

Uvedené vo svojom súhrne znamená, že všetky dôkazy, a to svedecké výpovede svedkov B., O., odborné stanovisko znalca Ing. V. Q. a taktiež aj závery listinného dôkazu - znaleckého posudku Žilinskej univerzity v Žiline vo vzťahu k preukázaniu, že žalobca odbočoval s vozidlom vľavo v čase, keď už bol predchádzaný Q. O. na Škode Octavia, sú v súlade a tento záver jednoznačne preukazujú.

Na námietku žalobcu, že v danom mieste bola križovatka a preto svedok O. nemohol predbiehať v ľavom pruhu, krajský súd musel konštatovať, že takýto záver z vykonaného dokazovania nevyplýva. Naopak, z odborného vyjadrenia znalca ako aj z fotodokumentácie, záznamu dopravnej nehody, náčrtku dopravnej nehody a plánika dopravnej nehody s rektifikovaným miestom dopravnej nehody vyplýva, že v smere jazdy všetkých troch motorových vozidiel nebolo dopravné značenie križovatky ani križovatky s vedľajšou cestou, a preto táto námietka žalobcu nemôže byť relevantná.

Ani námietka uvedená v doplnení žaloby zo dňa 27.08.2012 spočívajúca v tom, že nemožno ustáliť, či predchádzací manéver Q. O. bol začatý skôr ako odbočovací manéver žalobcu, je nedôvodná a krajský súd sa s ňou vysporiadal vyššie v odôvodnení. Záver žalobcu, že z toho, že žalobca spomalil z rýchlosti 60 km za hodinu na 30 km za hodinu je zrejmé, že Q. O. začal obe pred sebou idúce vozidlá predchádzať potom, čo výrazne spomaľovali, a preto mal predpokladať, že pred ním idúce vozidlá môžu odbočovať na cestu firmy Stanfer, je ničím nepodložená. Zo správneho spisu vôbec nevyplýva, že by Q. O. začal predchádzať motorové vozidlá vtedy, keď žalobca spomalil na rýchlosť 30 km za hodinu. Práve naopak, z výpovede svedkyne B. vyplýva, že všetky úkony spojené s odbočovaním žalobcu doľava, teda i spomalenie, začal žalobca vykonávať v čase, keď vedľa nej v ľavom jazdnom pruhu celým svojím objemom už bolo vozidlo Škoda Octavia, ktoré šoféroval Q. O.. Samotný žalobca k tejto žalobnej námietke uvádza aj opačný prípad možného deja, čím chce preukázať správnosť svojho záveru uvedeného vyššie. Tvrdí, že v prípade výkladu, že žalobca začal spomaľovať až potom, čo už bol predchádzaný, dospejeme k záveru, že by nemohlo dôjsť k dopravnej nehode, nakoľko pri zrýchlení vozidla, ktoré predchádza spomaľujúce vozidlo, by došlo k bezpečnému predídaniu spomaľujúceho motorového vozidla. Uvedený záver taktiež nevyplýva z vykonaného dokazovania, najmä ničím nepodložený záver, že by nedošlo k dopravnej nehode, pretože by zrýchlenie vozidla Škoda Octavia bolo také, že by sa s odbočujúcim vozidlom Ford ani nestretlo, inak povedené, že by ho predišlo skôr ako by vodič vozidla Ford doľava odbočil. Z vykonaného dokazovania vyplýva podľa krajského súdu jednoznačný záver, že žalobca odbočoval s vozidlom vľavo v čase, keď už bol predchádzaný Škodou Octavia. Teda, že moment predchádzania Škody Octavia bol vykonaný skôr ako samotný moment

odbočovania žalobcu vľavo. Dôsledkom týchto činností vodičov týchto vozidiel bola potom kolízia týchto vozidiel. Rýchlosť vodiča Škoda Octavia bola taká, že hoci išiel vyššou rýchlosťou ako vodič Forda, nestihol predbehnúť vozidlo Ford, a preto došlo k zrážke. Z výpovede svedkyne B. taktiež vôbec nevyplýva tvrdenie žalobcu, že by žalobca začal odbočovať skôr, resp. zhodne s momentom, kedy začal Q. O. motorové vozidlá pred ním predchádzať. Konštatovanie žalobcu, že nie je možné určiť, kto bol vinníkom dopravnej nehody, taktiež nevyplýva z vykonaného dokazovania vo veci, keďže bolo preukázané, čo bolo príčinou dopravnej nehody a tiež to, že bol to práve žalobca, ktorý ohrozil vodiča Škoda Octavia a nie naopak.

Podľa názoru krajského súdu je zavádzajúca námietka žalobcu, že z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu by vzišiel precedens, že vodiči predchádzajúci vodiča odbočujúceho vľavo, majú vlastne prednosť jazdy. Samozrejme, takéto pravidlo zo zákona č. 315/1996 Z. z. v znení účinnom ku dňu dopravnej nehody, nevyplýva. Vyplýva z neho však povinnosť vodiča, ktorý odbočuje, neohroziť vodičov jazdiacich za ním. Ak nastane situácia, že takýto vodič je predbiehaný vodičom idúcim za ním v protismernom jazdnom pruhu, je jeho povinnosťou v zmysle § 18 ods. 1 cit. zákona vyčkať a neuskutočniť manéver odbočovania.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že odvolací súd zruší rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine, Okresného dopravného inšpektorátu Martin č. p. OPR-P-108/DI-E-2009 zo dňa 04.04.2012 v spojení s rozhodnutím o oprave chyby č. p. ORP-P-108/DI-E-2009 zo dňa 08.06.2012 a rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Krajského dopravného inšpektorátu Žilina č. p. KRPZ-ZA-KDI-SK-60/2012 zo dňa 12.06.2012 a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. V prípade, že odvolací súd nedospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom, navrhuje, aby vzhľadom na skutočnosti uvedené v odvolaní, z ktorých vyplýva, že rozhodnutie a postup prvostupňového súdu neboli správne, napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalobca uvádza, že krajský súd označil za vinníka dopravnej nehody žalobcu, pričom mal za to, že predmetný záver vyplýva z vykonaného dokazovania a zo zisteného skutkového stavu. Vzhľadom na výpoveď svedkyne B. krajský súd vyhodnotil postupnosť vo vykonávaných manévroch žalobcu a svedka O. tak, že predchádzací manéver bol zo strany svedka O. vykonávaný skôr ako manéver odbočovací zo strany žalobcu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možno vyvodíť, že pre súd bola rozhodujúca výpoveď svedkyne B., podľa ktorej súd ustálil, že až v čase, keď sa motorové vozidlo svedka O. nachádzalo vedľa motorového vozidla svedkyne B., keď ním bola predchádzaná, začal žalobca vykonávať odbočovací manéver, t. j. začal sa radiť k pravej časti ľavého pruhu, začal brzdiť a začal dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Tento záver však nebol podľa názoru žalobcu nijako potvrdený z ostatných vykonaných dôkazov. Priamo z rozhodnutia žalovaného, ktoré žalobca napadol žalobou, a to zo str. 13 a 14 tohto rozhodnutia vyplýva, že z technického hľadiska nebolo možné jednoznačne popísať trajektóriu pohybu vozidla Škoda Octavia pred zrážkou, t. j. kde sa vozidlo v určitom časovom okamihu priečne nachádzalo. Žalovaný taktiež uviedol, že tvrdenie B. B., že znamenie o zmene smeru jazdy doľava malo vozidlo Ford Mondeo zapnuté včas, je možné klasifikovať ako subjektívne hodnotenie okamžitej situácie, pričom z objektívneho hľadiska toto nie je možné vyhodnotiť. Vzhľadom na uvedené nemožno podľa názoru žalobcu považovať napadnuté rozhodnutie súdu za správne, pokiaľ sa súd stotožnil s názorom žalovaného i prvostupňového správneho orgánu, avšak bez vykonania iných dôkazov, resp. bez opakovania už vykonaných dôkazov, oprel svoje rozhodnutie o ničím nepreukázaný skutkový stav. Žalobca má za to, že v konaní nebolo ničím preukázané, okrem výpovede svedkyne B., ktorú žalovaný vyhodnotil ako subjektívnu, že žalobca začal

odbočovať až keď motorové vozidlo svedka O. predchádzalo motorové vozidlo svedkyne B.. Predmetný skutkový stav nebol potvrdený ani znaleckým posudkom, ani odborným vyjadrením. Práve zo znaleckého posudku vyplýva, že priebeh dráhy vozidla Škoda Octavia sa nedá jednoznačne popísať, a preto súd posúdil tento dôkaz len ako hypotetický. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, ako sa pohybovalo vozidlo svedka O., preto súd nemohol bez vykonania ďalších dôkazov dospieť k záveru, že predchádzací manéver bol vykonaný skôr ako manéver odbočovací. Jedine znalec by mohol vyhodnotiť, či vzhľadom na miesto stretu vozidiel, by bolo reálne možné, aby žalobca začal vykonávať odbočovací manéver až v momente, keď sa motorové vozidlo svedka O. nachádzalo vedľa motorového vozidla svedkyne B..

Vzhľadom na uvedené žalobca konštatuje, že krajský súd nevyhodnotil ani námietku žalobcu, že podľa žalovaného preukázaná skutočnosť, že Q. O. bol celým objemom svojho motorového vozidla už v ľavom jazdnom pruhu, kedy žalobca bol stále vo svojom jazdnom pruhu, a teda odbočovať začal, až keď bol predchádzaný a podľa str. 12 odôvodnenia rozhodnutia žalovaného žalobca prešiel do ľavého jazdného pruhu priamo pred vozidlo Q. O., nezodpovedá miestu stretu vozidiel. Ak by mal podľa názoru žalovaného žalobca vojsť do cesty Q. O., ktorý ho predbiehal, potom by nemohol Q. O. naraziť do ľavého zadného rohu motorového vozidla žalobcu. Obdobne možno uviesť, že v prípade súdom konštatovaného skutkového stavu, že žalobca začal odbočovať, až keď sa vozidlo svedka O. nachádzalo vedľa vozidla svedkyne B., by miesto stretu vozidiel nemohlo byť také, ako bolo zadokumentované.

Žalobca ďalej poukazuje na to, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nepoužil ust. § 14 ods. 5 písm. e) zákona č. 315/1996 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody, podľa ktorého vodič nesmie predchádzať, ak je na križovatke a v tesnej blízkosti pre ňou; tento zákaz neplatí pre vodiča jazdiaceho po hlavnej ceste alebo ak predchádza vpravo podľa odseku 1; na križovatke s riadenou premávkou vodič smie predchádzať len pri svetelnom signáli alebo pokyne „Voľno“. Krajský súd vyhodnotil námietku žalobcu, že v danom mieste bola križovatka ako irelevantná s poukazom na to, že v smere jazdy všetkých troch motorových vozidiel nebolo dopravné značenie križovatky ani križovatky s vedľajšou cestou.

Podľa ust. § 2 písm. n) zákona č. 315/1996 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody je križovatkou miesto, v ktorom sa cesty pretínajú alebo spájajú; za križovatkou sa nepovažuje vyústenie poľnej cesty ani lesnej cesty na inú cestu. V zmysle citovaného ustanovenia zákona nemožno podľa názoru žalobcu zdôvodnenie súdu, že keďže sa v smere jazdy motorových vozidiel nenachádzalo dopravné značenie križovatky ani križovatky s vedľajšou cestou, potom nejde o križovatkou, považovať za správne. Uvedené je podľa názoru žalobcu v rozpore so zákonom, a teda súd vec nesprávne právne posúdil. Nesprávne vyhodnotenie povahy úseku cesty, v ktorom sa dopravná nehoda stala, má vplyv aj na nepoužitie správneho právneho predpisu, ktorým v danom prípade je aj ust. § 14 ods. 5 písm. e) zákona č. 315/1996 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody. Z uvedeného vyplýva, že okrem vyhodnotenia toho, ktorý manéver, či predchádzací alebo odbočovací, začal skôr, bolo potrebné vyhodnotiť aj to, či svedok O. bol v danom úseku cesty oprávnený predchádzať. Pokiaľ ide o povahu cesty, a to, či sa v danom úseku nachádzala križovatka rovnocenných ciest by mal konštatovať dopravný inžinier z príslušného dopravného inšpektorátu. Vykonanie takého dôkazu zo správneho spisu nevyplýva. Žalobca poukazuje na to, že zo znaleckého posudku č. 64/2011 vyplýva, že žalobca nevytvoril svedkovi O. náhlu prekážku.

Ďalej žalobca poukazuje na to, že krajský súd sa nijakým spôsobom nezaoberal námietkou žalobcu, že žalovaný nesprávne vyhodnotil názor Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 23.01.2008, sp. zn. 5Tdo/10/2008, resp. ho nesprávne aplikoval. Významným pre rozhodovanie žalovaného, ale i pre rozhodovanie súdu je podľa názoru žalobcu nasledovný názor Najvyššieho súdu Českej republiky: „Po vodičovi vozidla nemožno požadovať, aby sa pri odbočovaní nepretržite či priebežne pozeral za seba a nevenoval sa náležite odbočovaciemu manévru, ako aj nesledoval, čo sa deje v smere jeho jazdy, čo je tiež veľmi podstatné. Pritom je nutné zdôrazniť, že vozidlá idúce za odbočujúcim vozidlom, ktoré má riadne zapnutý smerový ukazovateľ ohlasujúci zmenu smeru jazdy, si majú počínať tak, aby na túto zmenu stihli za normálnych okolností zareagovať včas.“ Zo správania žalobcu a spôsobu vedenia jeho motorového vozidla je jednoznačné, že sa plne venoval vedeniu svojho motorového vozidla a konal tak, aby odbočovací manéver vykonal bezpečne, nakoľko v čase keď začal odbočovať mu v tom nebránilo žiadne auto idúce za ním, v momente, keď už však bol v ľavom jazdnom pruhu, nemohol predpokladať, že do neho v mieste, kde odbočuje na druhú cestu, narazí vodič s motorovým vozidlom, ktoré ho chcelo

predbehnúť.

Podľa názoru žalobcu sa krajský súd taktiež nevysporiadal s námietkou žalobcu voči tvrdeniu žalovaného uvedenému na str. 12 odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, podľa ktorého keby sa žalobca tesne pred začatím odbočovacieho úkonu tzn. pred prekonaním stredovej osi vozovky jeho vozidlom, pozrel do spätného zrkadla mal možnosť tam vozidlo Škody Octavia vidieť. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že sa pozrel do ľavého spätného zrkadla a tiež aj do stredného (vnútorného) zrkadla, v ktorých okrem vozidla Seat nevidel žiadne iné vozidlo. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky možno konštatovať, že svedok O. sa mal vzhľadom na odbočovací manéver žalobcu správať tak, aby naň zareagoval včas, t. j. správať sa tak, aby ku kolízii nedošlo, t. j. žalobcu v momente, keď odbočoval, nepredbiehať.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný správny orgán sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Žalovaný po preštudovaní podaného odvolania skonštatoval, že podané odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti a okolnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa osobitne vyjadrovať. Z uvedeného dôvodu žalovaný zotrváva na svojich skorších vyjadreniach, ako aj na svojich názoroch podrobne uvedených v napadnutom rozhodnutí zo dňa 12.06.2012.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu

Prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k), písm. l) zákona č. 372/1990 Zb., pretože svojím konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) a § 18 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z. z. tým, že dňa 06.12.2008 o 11.25 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Ford Mondeo Combi ev. č. Q. po ceste III. triedy č. III/01892 v smere jazdy z obce Vrútky do obce Lipovec, pričom nesledoval situáciu v cestnej premávke a začal odbočovať doľava v čase, keď už bol predchádzaný v ľavom jazdnom pruhu osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia ev. č. Q., ktoré viedol vodič Q. O. v smere jazdy z obce Vrútky do obce Lipovec po ceste III. triedy č. III/01892. Následne došlo k stretu oboch vozidiel. K zraneniu osôb nedošlo, alkohol zistený nebol. Podľa § 22 ods. 2 s odkazom na § 7 zákona č. 372/1990 Zb. uložil žalobcovi pokutu vo výške 133 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiace.

Prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal zo správy o výsledku objasňovania priestupku, zo záznamov o podaní vysvetlenia žalobcu Q. O., B. B., z fotodokumentácie dopravnej nehody, zo záznamu z dopravnej nehody, z ohliadky dopravnej nehody, z náčrtku a plánu dopravnej nehody, z odborného vyjadrenia č. 04/2009 vypracovaného znalcom Ing. V. Q. a znaleckého posudku č. 64/2011 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Z uvedených dôkazov ako aj z výsledkov ústneho pojednávania bolo preukázané, že žalobca sa dopustil konania uvedeného vo výrokovej časti rozhodnutia.

Prvostupňový orgán sa pri hodnotení odborného vyjadrenia znalca Ing. V. Q. a znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline uvedenými dôkazmi dôkladne a rozsiahlo zaoberal. Zo záverov znaleckého vyjadrenia ako aj znaleckého posudku je zrejmé, že z technického hľadiska to bol žalobca, ktorý ohrozil vodiča Škody Octavia.

Vyhodnotením výpovedí žalobcu, Q. O. a B. B. je možné konštatovať, že dňa 06.12.2008 žalobca viedol vozidlo po ceste vedúcej z obce Vrútky do obce Lipovec, pričom pri štrkovni chcel odbočiť doľava, na cestu vedúcu smerom k firme STANFER. Týmto úsekom cesty sa žalobca pohyboval rýchlosťou odhadom 60 až 70 km/hodinu, pred križovatkou (odbočením vľavo) spomalil na rýchlosť asi 30 km/h.

Túto skutočnosť svoju výpoveďou potvrdila aj B. B., ktorá sa taktiež v čase skutku pohybovala s vozidlom Seat Altea po uvedenej ceste a svoju jazdu vykonávala za vozidlom žalobcu, za ktorým išla vo vzdialenosti dohadom 5 metrov. Za sebou videla jazdiť ešte jedno vozidlo, a to Škodu Octavia, ktoré šoféroval Q. O.. Zo spôsobu jazdy vozidla Škoda Octavia usúdila, že vodič tohto vozidla bude chcieť predchádzať hneď ako sa naskytne príležitosť. Aj Q. O. svojou výpoveďou potvrdil, že pred ním jazdilo vozidlo Seat a pred vozidlom Seat registroval ísť vozidlo Ford Mondeo. Obidve vozidlá (Ford Mondeo a Seat Altea) išli tesne za sebou a Q. O., bol so svojim vozidlom za vozidlom Seat vo vzdialenosti odhadom asi 10 metrov. Išiel rýchlosťou okolo 60 km/h, pretože aj vozidlá pred ním išli takouto rýchlosťou a v tomto čase nemohol pred sebou idúce vozidlá predchádzať, nakoľko podľa výpovede B. B. v tom čase išli v smere z obce Lipovec vozidlá. Keď mal Q. O. dostatočný rozhľad dopredu na bezpečné predídenie a oproti nešli žiadne vozidlá, tak sa Q. O. rozhodol pred ním idúce vozidlá predísť, a to bolo odhadom asi 150 metrov pred križovatkou na štrkovňu a firmu STANFER. Následne prešiel do ľavého jazdného pruhu. Podľa výpovede žalobcu vo vzdialenosti odhadom asi 50 metrov pred križovatkou dal znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a začal s vozidlom Ford Mondeo spomaľovať. Ako náhle dal žalobca znamenie na zmenu smeru jazdy, tak sa pozrel do ľavého spätného zrkadla a tiež aj do stredného (vnútorného) zrkadla. V spätných zrkadlách nevidel žiadne vozidlo idúce za ním okrem vozidla Seat. Žalobca sa v tom čase radil už k stredovej čiare vozovky a keďže oproti nešli žiadne vozidlá, tak začal odbočovať plynulo doľava, pričom v tom čase mohol mať rýchlosť odhadom 30 až 40 km/h. Pred samotným odbočením sa ešte raz pozrel do ľavého spätného zrkadla. Skutočnosť, že žalobca pred samotným odbočením dal znamenie o zmene smeru jazdy ako aj to, že sa odbočením vľavo zaradil k stredovej čiare t. j. najďalej vľavo v časti vozovky určenej pre jeho smer jazdy potvrdila aj B. B.. Keď na vozidle Ford začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a toto vozidlo sa radilo viac doľava (v smere jeho jazdy) B. B. sa so svojim vozidlom začala radiť k pravému okraju vozovky, v tom čase si všimla, ako po jej ľavej strane, v ľavom jazdnom pruhu prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo. Na základe vyššie uvedených skutočností je možné konštatovať, že Q. O. sa so svojim vozidlom Škoda Octavia (celým jeho objemom) už nachádzal v ľavom jazdnom pruhu tzn. vykonával úkon predchádzania, a to konkrétne na úrovni vozidla Seat Altea, a keďže toto vozidlo bolo tesne za vozidlom Ford, tak sa nachádzal už aj bezprostredne za vozidlom Ford, keď toto začalo prechádzať do ľavého jazdného pruhu. Q. O. v tom čase s vozidlom brzdil, ale keď vozidlo Ford prešlo do ľavého jazdného pruhu, priamo pred vozidlo Škody Octavia Q. O., tak Q. O. narazil prednou časťou svojho vozidla do ľavého zadného rohu vozidla Ford.

Výpovede žalobcu, Q. O. a B. B. podporuje aj listinný dôkaz „Odborné vyjadrenie č. 04/2009“ v doplnení listinným dôkazom „Odborné vyjadrenie č. 23/2009 doplnok Odborného vyjadrenia č. 04/2009“, z ktorého vyplýva, že vozidlo Škoda Octavia sa pred nehodovým dejom pohybovalo rýchlosťou 82,0 až 84,0 km/h (z výpovede Q. O. vyplýva, že sa pohyboval za vozidlom Seat rýchlosťou okolo 60 km/h. Odvolací orgán je názoru, že ak chcel Q. O. vykonať úkon predchádzania, tak musel aj zvýšiť rýchlosť svojho vozidla). V čase stretu (zrážky) sa vozidlo Ford Mondeo pohybovalo rýchlosťou na úrovni 35 až 40 km/h tzn. že na začiatku úkonu odbočovania vľavo bola rýchlosť vozidla Ford Mondeo mierne pod hodnotou rýchlosti pri tzn. cca 30 až 35 km/h (z výpovede žalobcu vyplýva, že pred križovatkou spomalil na rýchlosť asi 30 km/h). Žalobca začal s úkonom odbočenia nesprávnym spôsobom, predčasne, nadchádzaním cez protismermú výjazdovú časť vedľajšej cesty. Táto skutočnosť vyplýva aj z vyjadrenia Q. O., ktorý uviedol, že na Ford Mondeo začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a súčasne vozidlo Ford začalo predchádzať do ľavého jazdného pruhu, pričom sa nenachádzalo ešte ani na začiatku križovatky. Samotný úkon odbočenia vozidla Ford vľavo na prístupovú cestu k firme STANFER z polohy, ktorá jednoznačne preukazovala zámer vodiča - žalobcu (odbočenie vľavo) presiahnutím časti objemu vozidla Ford za hranicu stredu cesty III/01892 trval s najväčšou pravdepodobnosťou cca 1,3 až 1,5 sekundy. Poloha vozidla Škoda Octavia na začiatku úkonu odbočenia vľavo vozidla Ford, po prekonaní hranice stredu vozovky bola celým objemom vozidla na ľavej t. j. protismernej časti cesty III/01892. Túto skutočnosť potvrdzuje aj výpoveď B. B., ktoré uviedla, že ako sa priblížili ku križovatke na vozidle Ford jazdiacom pred ňou začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a vozidlo sa začalo radiť viac doľava tzn. v danom čase sa vozidlo Ford nachádzalo vo svojom jazdnom pruhu. V tom čase si B. B. všimla, ako po jej ľavej strane vozidla, v ľavom pruhu, prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia a B. B. hneď vedela, že dôjde k stretu.

Ak sa žalobca skutočne pred samotným úkonom odbočenia vľavo tzn. v čase okolo 1,5 sekundy pred presiahnutím svojho vozidla za hranicu stredú vozovky III/01892 pozrel do ľavého spätného zrkadla, a spätné zrkadlá mal dobre nastavené, mal možnosť vidieť v ľavom (protismernom) jazdnom pruhu jazdiace vozidlo Škoda Octavia, pretože toto vozidlo sa v ľavom jazdnom pruhu nachádzalo celým svojím objemom. Odbočujúci vodič je povinný presvedčiť sa tesne pred začatím úkonu, či už nie je predchádzaný. Vodič, ktorý sleduje priestor za sebou a vedľa seba pomocou spätných zrkadiel, má výhľad obmedzený plochou a nastavením zrkadiel. Mŕtvym uhlom sa nazýva priestor za vozidlom a vedľa neho, ktorý je v určitom momente nekontrolovateľný. Situácia v mŕtvom uhle sa za jazdy kontroluje obzretím sa cez rameno, pričom sa využívajú aj schopnosti periférneho videnia.

Vodič vozidla Ford Mondeo mal reálnu možnosť zabrániť vzniku nehodového deja a následnej zrážke s ohľadom na skutočnosť, že odbočoval vľavo malou rýchlosťou cca 30 až 35km/h a z danej rýchlosti pokiaľ by žalobca v mieste, kde presiahol stredovú deliacu čiaru pri odbočení vľavo včas postrehol, že v ľavom jazdnom pruhu je predchádzaný vozidlom Škoda Octavia idúcim tým istým smerom, mal možnosť zabrániť zrážke, najmä okamžitou zmenou smeru jazdy vpravo, návratom do pôvodného priameho smeru jazdy v kombinácii so spomalením vozidla brzdením.

Vodič vozidla Škoda Octavia mal možnosť zabrániť zrážke, pokiaľ by bol pred začiatkom nehodového deja najneskôr cca 4,5 až 5,0 sekúnd pred zrážkou postrehol zámer vodiča vozidla Ford Mondeo odbočiť vľavo k firme STANFER a bol by danej skutočnosti prispôbil režim jazdy napríklad spomalením, prípadne aj zastavením vozidla Škoda Octavia za pred ním jazdiacim vozidlom Seat resp. predchádzaním vľavo odbočujúceho vozidla Ford po jeho pravej strane. Z výpovede Q. O. však vyplýva, že sa pred ním jazdiace vozidlá (Seat Altea a Ford Mondeo) rozhodol predísť, keď bol odhadom asi 150 metrov pred križovatkou na štrkovňu a firmu STANFER. Až keď sa nachádzal v ľavom jazdnom pruhu, na úrovni vozidla Seat Altea a keďže toto vozidlo jazdilo tesne za vozidlom Ford, tak sa nachádzal už aj bezprostredne za vozidlom Ford Mondeo, tak zaregistroval, že pred ním idúce vozidlo Ford Mondeo pribrzdilo, čo videl podľa brzdových svetiel a na vozidle Ford začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava. Podľa výpovede žalobcu vo vzdialenosti odhadom asi 50 metrov pred križovatkou dal znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a začal s vozidlom spomaľovať. Z uvedeného vyplýva, že vozidlo Škoda Octavia sa už nachádzalo v ľavom jazdnom pruhu, keď žalobca začal vykonávať úkony súvisiace s jeho úmyslom odbočiť vľavo. Za týchto skutkových okolností bol potom Q. O. povinný reagovať až na prekážku v podobe presahujúceho vozidla Ford Mondeo za stredovú os cesty. V tom čase sa vozidlo Škoda Octavia nachádzalo od miesta zrážky cca 32,0 až 35,0 metrov a z tejto pozície vodič vozidla Škoda Octavia pri štandardných podmienkach nemal možnosť zrážke zabrániť z rýchlosti, ktorou sa na začiatku nehodového deja pohyboval (cca 82 až 84 km/h). Za tejto situácie sa Q. O. mohol spoľahnúť na dodržanie dopravných predpisov žalobcu tzn. že žalobca bude sledovať situáciu v cestnej premávke a v čase cca 1,5 sekundy, pred samotným úkonom odbočenia vľavo sa pozrie do ľavého spätného zrkadla, v ktorom mal možnosť vidieť v ľavom (protismernom) jazdnom pruhu jazdiace vozidlo Škoda Octavia, pretože toto vozidlo sa v ľavom jazdnom pruhu nachádzalo celým svojím objemom. Odbočujúci vodič nesmie ohroziť vodičov jazdiacich za ním.

Vyhodnotením vyššie uvedených skutočností je možné konštatovať, že v danej veci je nepochybne preukázané, že žalobca dňa 06.12.2008 v čase o 11.25 hodine viedol osobné motorové vozidlo značky Ford Mondeo evidenčné číslo Q. po ceste III/01892 v smere z obce Vrútky do obce Lipovec, pričom odbočoval doľava, na cestu vedúcu k firme STANFER v čase, keď už bol predchádzaný v ľavom jazdnom pruhu osobným motorovým vozidlom značky Škoda Octavia evidenčné číslo Q., ktoré viedol Q. O. v smere jazdy z obce Vrútky do obce Lipovec po ceste č. III/01892. Následne došlo k stretu obidvoch uvedených vozidiel.

Uvedeným konaním žalobca porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c), § 18 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (platného do 31.1.2009). Porušením vyššie uvedených zákonných ustanovení žalobca spáchal priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k, písm. l), zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Priestupok podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. k)

citovaného zákona spáchal účastník konania porušením ustanovení § 4 ods. 2 písm. c) a § 18 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov. Pri priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l), citovaného zákona sa výslovne počíta so vznikom bezprostredného negatívneho následku, ktorý spočíva buď v ohrození bezpečnosti alebo plynulosti cestnej premávky, alebo v spôsobení dopravnej nehody. Na naplnenie skutkovej podstaty priestupku postačuje aspoň jeden z dvoch uvedených následkov, ak je spôsobený porušením právneho predpisu o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadal správny orgán najmä na spôsob spáchania priestupku, mieru zavinenia a pohnútky t. j. že žalobca spáchal priestupok omisívne ako aj komisívne tzn. nedostatočne sledoval situáciu v cestnej premávke a nedostatočne sa pri odbočovaní vľavo presvedčil, či tak môže bez nebezpečenstva urobiť a aj napriek tomuto začal vykonávať úkon odbočenia vľavo. Keby žalobca sledoval situáciu v cestnej premávke a v čase cca 1,5 sekundy, pred vykonaním samotného úkonu odbočenia vľavo sa pozrel do ľavého spätného zrkadla a toto zrkadlo mal dobre nastavené, tak mal možnosť vidieť v ľavom (protismernom) jazdnom pruhu jazdiace vozidlo Škoda Octavia, pretože toto vozidlo sa v tomto jazdnom pruhu nachádzalo celým svojím objemom. Žalobca mal možnosť zabrániť vzniku dopravnej nehody s ohľadom na skutočnosť, že odbočoval vľavo malou rýchlosťou cca 30 až 35 km/h a z danej rýchlosti, v mieste, kde presiahol stredovú deliacu čiaru pri odbočení vľavo včas nepostrehol, že v ľavom jazdnom pruhu je predchádzaný vozidlom Škoda Octavia idúcim tým istým smerom. Žalobca mal možnosť zabrániť zrážke najmä okamžitou zmenou smeru jazdy vpravo, návratom do pôvodného priameho smeru jazdy v kombinácii so spomalením vozidla brzdením. Správny orgán OR PZ ODI Martin pri určovaní sankcie a jej výšky prihliadal na okolnosti, za ktorých bol priestupok spáchaný tzn. že žalobca svojím konaním vystavil nebezpečenstvu ohrozenia života a zdravia nielen seba, ale aj Q. O. a B. B.. Neohrozením sa rozumie povinnosť vodiča počínať si tak, aby inému účastníkovi cestnej premávky nevzniklo nijaké nebezpečenstvo. R. vľavo v čase, keď bol už žalobca predchádzaný, v ľavom jazdnom pruhu vozidlom Škoda Octavia nemohol účastník konania predpokladať ako budú vozidlá reagovať na vzájomný kontakt a aký bude ich ďalší pohyb. Energia uvoľnená pri zrážke je absorbovaná ľahším objektom a tým predstavuje zvýšené riziko pre vodičov ľahších vozidiel. Ako vyplýva z listinného dôkazu „Fotodokumentácia“ č. p.: ORP-P-1235/DI-MT-09 v okolí miesta dopravnej nehody sa nachádza aj stromový porast, ktorý zvyšuje nebezpečenstvo ohrozenia života, zdravia a vzniku škody na majetku zúčastnených vozidiel pri vzájomnom kontakte medzi vozidlom a stromom. Správny orgán OR PZ ODI Martin pri stanovení sankcie a jej výšky prihliadal aj na následky spáchaného priestupku, t. j. že pri spáchaní uvedených priestupkov vznikla materiálna škoda na vozidle Ford Mondeo vo výške cca 995,82 € a na vozidle Škoda Octavia vznikla materiálna škoda vo výške cca 2655,51 €. Správny orgán OR PZ ODI Martin prihliadal aj na skutočnosť, že pri uvedenej dopravnej nehode nebol nikto zranený ako aj skutočnosť, že vyhodnotenie testu na alkohol bol negatívny. Správny orgán OR PZ ODI Martin pri stanovení sankcie a jej výšky prihliadal aj na osobu páchatel'a, a to na skutočnosť, že dňa 29.06.2007 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500,- Sk za porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (platného do 31.01.2009). V súvislosti s uvedeným porušením je potrebné poukázať na to, že toto ustanovenie patrí medzi základné povinnosti účastníka cestnej premávky tzn. aj vodiča. Následne, po cca 18 mesiacoch žalobca opäť porušil ustanovenia citovaného zákona, pričom následkom tohto porušenia vznikla dopravná nehoda tzn. že v tomto konkrétnom prípade aj škoda na majetku. Zhodnotením týchto skutočností je možné konštatovať, že pokuta uložená dňa 29.06.2007 nemala na žalobcu dostatočný výchovný vplyv na to, aby sa žalobca správal v cestnej premávke disciplinovane, a preto bolo pri určovaní druhu sankcie a jej výšky potrebné pristúpiť k jej sprísneniu v domnení, že takto uložená sankcia bude mať na účastníka dostatočný výchovný vplyv na to, aby sa v cestnej premávke správal disciplinovane.

Podľa ustanovenia § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (platného do 31.01.2009) za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávaných v jednom konaní sa uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnuteľný, zákaz činnosti možno uložiť, ako možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov. Podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 66,- € a za priestupok podľa §

22 ods. 1 písm. l) možno uložiť pokutu do 232,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá po dobu jedného roka.

Správny orgán OR PZ ODI Martin uložil sankciu t. j. pokutu vo výške 133,- €, ktorá bola uložená v hornej hranici možnej sadzby a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 4 mesiacov bol uložený v dolnej hranici možnej sadzby. Skutočností uloženia sankcie za spáchaný priestupok boli dôvodom na to, aby sankcia bola uložená tak, ako ju stanovil prvostupňový správny orgán. Uložená sankcia pri spáchaní priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k), písm. l.) zákona č. 372/1990 Zb. predpisov nie je taká vysoká, aby nastali v dôsledku jej uloženia likvidačné účinky vo vzťahu k páchatelovi priestupku. Výhodnotením všetkých skutočností v súvislosti so zistenými priestupkami správny orgán OR PZ ODI Martin dospel k záveru, že takto uložená sankcia bola uložená v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2, § 12 a § 22 zákona č. 372/1990 Zb. (platného do 31.01.2009), zodpovedá rozsahu zavinenia a je adekvátne zavineniu účastníka konania. Sankcia bola uložená v domnení, že takto uložená pokuta a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 4 mesiacov bude mať na žalobcu dostatočný výchovný vplyv a žalobca sa už bude v budúcnosti v cestnej premávke správať disciplinovane. Striktne dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je bezpodmienečnou nevyhnutnosťou hlavne pre zabezpečenie bezpečnosti cestnej premávky.

Správny orgán OR PZ ODI Martin zastáva názor, že skutočný stav vecí bol zistený presne a úplne. Získané dôkazy sú dôveryhodné, boli získané zákonným spôsobom, navzájom si neodporujú a potvrdzujú skutkový stav vecí. Existujúcimi dôkazmi a vykonaným dokazovaním bolo žalobcovi spoľahlivo preukázané spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V rámci dokazovania boli vykonané všetky dôkazy, ktoré bolo možné vykonať a iné dôkazy než tie, ktoré boli vykonané nie je možné vykonať.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný na odvolanie žalobcu prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

Výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že poukázal na závery prvostupňového správneho orgánu a skonštatoval, že po preskúmaní rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo nezistil dôvody pre jeho zmenu alebo zrušenie.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolací orgán mohol konštatovať, že sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi ustálenými v prvostupňovom správnom konaní o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky protiprávneho konania, ktoré podrobne prvostupňový správny orgán uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, a preto, aby žalovaný duplicitne neopakoval už uvedené skutočnosti v odôvodnení svojho rozhodnutia o odvolaní sa zameriaval predovšetkým na námietky uvedené žalobcom v podanom odvolaní.

K námietke, že „V odôvodnení na str. 21 napadnutého rozhodnutia sa uvádza, že Q. O. vo svojej výpovedi uviedol, že dňa 06.12.2008 v čase okolo 11.25 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia po ceste vedúcej z obce Vrútky do obce Lipovec a chcel ísť domov, do obce Lipovec. Ďalej na str. 22, že B. B. vo svojej výpovedi uviedla, že ako sa priblížili k prvej križovatke, zbadala ako na vozidle Ford Mondeo jazdiacom pred ňou začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a vozidlo sa začalo radiť viac doľava, a preto sa B. B. so svojím vozidlom začala radiť viac k pravému okraju vozovky. V zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody vpravo sa predchádza vozidlo, ktoré mení smer jazdy vľavo a ak už nie je pochybnosť o ďalšom smere jeho jazdy. V zmysle § 14 ods. 5 písm. e) zákona č. 315/196 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody vodič nesmie predchádzať, ak je na križovatke a v tesnej blízkosti pred ňou; tento zákaz neplatí pre

vodiča jazdiaceho po hlavnej ceste alebo ak predchádza vpravo podľa ods. 1. Na str. 4 napadnutého rozhodnutia sa podľa Odborného vyjadrenia č. 23/2009 doplnok odborného vyjadrenia č. 04/2009 uvádza, že vodič vozidla Škody Octavia mal možnosť zabrániť zrážke, pokiaľ by pred začiatkom nehodového deja, najneskôr cca 4,5 až 5,0 sekúnd pred zrážkou postrehol zámer vodiča vozidla Ford Mondeo odbočiť vľavo k firme STANFER a bol by danej skutočnosti prispôbil režim jazdy napr. spomalením, prípadne aj zastavením vozidla Škoda Octavia za pred ním jazdiacim vozidlom Seat Altea resp. predchádzaním vľavo odbočujúceho vozidla Ford Mondeo po jeho pravej strane, ako to vykonala vodička vozidla Seat Altea. Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z. z. účinného v čase dopravnej nehody je vodič povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. Žalobca je názoru, že v prípade, ak by sa vodič vozidla Škoda Octavia plne venoval vedeniu vozidla a svoju jazdu by prispôbil jazde vozidiel pred ním, a teda správal by sa tak ako vodička B. B. a predišiel vozidlo Ford Mondeo po pravej strane, predišiel by zrážke vozidiel“, žalovaný uvádza, že z predmetnej výpovede svedkyne B. B. vyplýva aj skutočnosť, že v tom čase, si ale všimla ako po ľavej strane jej vozidla, v ľavom jazdnom pruhu, prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo a hneď vedela, že dôjde k stretu vozidla Škody Octavia s vozidlom Ford Mondeo. Z výpovede B. B. teda vyplýva, že v čase, keď zbadala na vozidle Ford Mondeo, jazdiacom pred ňou, blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a vozidlo sa začalo radiť viac doľava, si v tom čase všimla ako po ľavej strane jej vozidla, v ľavom jazdnom pruhu, prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo, tzn. v čase, kedy si B. B. všimla znamenie na zmenu smeru jazdy na vozidle Ford Mondeo sa vozidlo Škoda Octavia preukázateľne nachádzalo už celým svojim objemom v ľavom jazdnom pruhu. Z výpovede Q. O., okrem skutočností uvedených v odvolacej námietke, vyplýva aj to, že keď sa nachádzal na úrovni vozidla Seat Altea, tak zaregistroval, že pred ním idúce vozidlo Ford Mondeo pribrzdilo, čo videl podľa brzdových svetiel a hneď Q. O. napadlo, či vodič vozidla Ford Mondeo nechce odbočovať doľava. V tom čase bol asi na úrovni vozidla Seat Altea, ale keďže toto bolo tesne za vozidlom Ford Mondeo, tak sa nachádzal už aj bezprostredne za vozidlom Ford Mondeo. Keď Q. O. videl, že vozidlo Ford Mondeo pribrzdilo, taktiež začal s vozidlom brzdiť a hneď zaregistroval, že na vozidle Ford Mondeo začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a súčasne vozidlo Ford Mondeo začalo prechádzať do ľavého jazdného pruhu. Výhodnotením uvedených skutočností je možné konštatovať, že Q. O. sa venoval plne vedeniu vozidla a sledoval situáciu v cestnej premávke, a preto neporušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (účinného do 31.01.2009). Z výpovede B. B. vyplýva, že v čase keď zbadala na vozidle Ford Mondeo, jazdiacom pred ňou, blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a vozidlo sa začalo radiť viac doľava si v tom čase všimla, ako po ľavej strane jej vozidla, v ľavom jazdnom pruhu, prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia. Keďže sa vozidlo Škoda Octavia, ktoré riadil Q. O., nachádzalo v ľavom (protismernom) jazdnom pruhu, vedľa vozidla Seat Altea jazdiacom v pravom jazdnom pruhu nemohol Q. O. vozidlo Ford Mondeo predchádzať vpravo, ako vodička B. B., jazdiaca s vozidlom Seat Altea bezprostredne za vozidlom Ford Mondeo, ale za týchto okolností sa mohol spoliehať, že vodič vozidla Ford Mondeo dodrží pravidlá cestnej premávky, tak ako mu to ukladá ustanovenie § 3 ods. 1 citovaného zákona a nebude odbočovať vľavo v čase, keď bol v ľavom jazdnom pruhu predchádzaný vozidlom Škoda Octavia. Na toto sa mohol Q. O. spoliehať až do okamihu, kedy z okamžitej situácie nevyplývalo, že vodič vozidla Ford Mondeo poruší pravidlá cestnej premávky a bude odbočovať vľavo v čase, keď bol v ľavom jazdnom pruhu predchádzaný vozidlom Škoda Octavia. Keď už bolo nesporné, že vodič vozidla Ford Mondeo poruší pravidlá cestnej premávky, mal vodič vozidla Škoda Octavia povinnosť konať, čo aj urobil. Žalovaný k odvolacej námietke ďalej uvádza, že s námietkou účastníka konania smerujúcou k porušeniu § 14 ods. 5 písm. e) citovaného zákona Q. O. sa prvostupňový správny orgán podrobne vysporiadal na stranách 9 a 12 prvostupňového rozhodnutia. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone a vo všeobecne záväznom právnom predpise vydanom na jeho vykonanie. Podľa § 3 ods. 2 písm. b) citovaného zákona účastník cestnej premávky je ďalej povinný dbať na dopravné značky a dopravné zariadenia. Podľa § 61 ods. 2 citovaného zákona úprava cestnej premávky vykonaná dopravnými značkami a dopravnými zariadeniami je nadradená všeobecnej úprave cestnej premávky. Vzhľadom na tieto uvedené skutočnosti bol Q. O. povinný (rovnako ako aj vodič vozidla Ford Mondeo) dbať na dopravné značky.

V listinnom dôkaze „Znalecký posudok č. 64/2011" strana 64 je uvedené, že: „Pri dodatočnej ohliadke miesta dopravnej nehody bolo spracovateľmi tohto znaleckého posudku zistené, že cesta vedúca k firme STANFER je na druhej strane ukončená dopravnou značkou. Je teda možné predpokladať, že táto cesta je z hľadiska premávky na pozemných komunikáciách plnohodnotnou komunikáciou a nenapĺňa pojem slov poľná cesta, lesná cesta, miesto mimo cesty.“ V súvislosti s touto skutočnosťou žalovaný považuje za relevantné uviesť, že znalec nesmie sám vykonávať dôkazy, pretože podľa § 34 ods. 4 zákona č. 71/1967 vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu. Taktiež znalci neprislúcha riešiť právne otázky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti spracovateľa citovaného znaleckého posudku neboli oprávnení vykonať preverovanie cesty vedúcej k firme STANFER a rovnako neboli oprávnení urobiť právne hodnotenie tejto cesty v tom zmysle, že ide o plnohodnotnú komunikáciu, pretože toto prislúcha správneho orgánu. Odvolací orgán sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu, že účastníci cestnej premávky, ktorí sa po ceste III/01892 v čase dopravnej nehody pohybovali boli povinní sa riadiť umiestneným dopravným značením, ktoré im poskytovalo potrebné informácie a tomuto dopravnému značeniu prispôbiť svoje správanie sa v cestnej premávke. V čase začiatku vykonania odbočovacieho úkonu žalobcom bol vodič vozidla Škoda Octavia už celým objemom svojho vozidla v protismernom jazdnom pruhu.

Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že Q. O. vedel, že v danom úseku je križovatka, pretože túto informáciu mu umiestnené dopravné značenie neposkytovalo, rovnako ju neposkytovalo ani vodičovi - žalobcovi. To, že zúčastnené osoby subjektívne označujú odbočenie k firme STANFER ako križovatku neznamena, že toto ako miesto aj križovatkou je z hľadiska cestnej premávky. Toto miesto mohlo byť ako križovatka označené iba príslušným dopravným značením, tak ako uviedol prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí. Na tejto skutočnosti nemení nič ani okolnosť, že cesta III/01892 je cesta, ktorú Q. O. pozná, pretože je to cesta, ktorá vedie k nemu domov. Vzhľadom na tieto okolnosti to bol práve žalobca, ktorý bol povinný pri odbočovaní vľavo dbať na potrebnú zvýšenú opatrnosť. Ďalej žalovaný poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1, § 3 ods. 2 písm. b), § 61 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z. z. a na čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

K námietke žalobcu k zásade obmedzenej dôvery v doprave žalovaný opätovne poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 315/1996 Z. z. Ak účastník cestnej premávky dodržiava povinnosti, ktoré mu zákon ukladá, potom môže dôvodne očakávať takéto plnenie si povinností aj od ostatných účastníkov cestnej premávky. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v prípade ak účastník cestnej premávky porušujúci predpisy spolieha, že ostatní účastníci predpisy neporušia, dôvera v nich ho zbavuje viny na vznik dopravnej nehody, pretože pri vzniku dopravnej nehody sa dôsledne analyzuje konanie smerujúce k vzniku nehodového deja všetkých účastníkov nehodového deja a v prípade zistenia nezákonného konania sa vyvodí administratívno-právna zodpovednosť voči každému, kto porušil všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Aj v tomto prípade sa skúmala miera zodpovednosti jednotlivých účastníkov nehodového deja na jeho vzniku a protiprávne konanie Q. O. z dôkazov tvoriacich administratívny spis nevyplynulo. V prípade, že by z administratívneho spisu vyplynulo porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov Q. O., prvostupňový správny orgán by začal voči nemu správne konanie z úradnej povinnosti.

K uzneseniu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5Tdo/10/2008 zo dňa 23.01.2008 žalovaný uviedol, že sa nestotožnil so záverom žalobcu, že pri odbočovaní vľavo sa vodič odbočujúceho vozidla má prakticky neustále pozeráť do spätných zrkadiel, ale zastáva názor, že odbočujúci vodič je povinný sa tesne pred začatím odbočovacieho úkonu tzn. bezprostredne pred presiahnutím stredovej osi vozovky svojim vozidlom, pozrieť do spätného zrkadla, či skrížením svojho vozidla na vozovke nevytvorí v protijazdnom pruhu prekážku pre vodiča, ktorý tento jazdný pruh používa napríklad na predchádzanie, ako to bolo v tomto prípade. Za účelom bezpečného odbočenia doľava môže vodič odbočujúceho vozidla svoje vozidlo aj zastaviť. Pri odbočovaní vľavo si odbočujúci vodič nesmie na úkor bezpečnosti premávky pre seba vynucovať neprerušenú jazdu aj keď, podľa zákona o cestnej premávke, by bol v práve. Zachovanie bezpečnosti cestnej premávky patrí medzi základné povinnosti účastníka cestnej premávky. Takáto požiadavka kladená na odbočujúceho vodiča je v súlade s povinnosťami účastníka cestnej premávky správať sa disciplinovane a ohľaduplne, aby neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej

premávky. Nie je možné vodiča, ktorý nedostatočne sleduje cestnú premávku, konkrétne premávku za svojim vozidlom a vedľa svojho vozidla, zbaviť zodpovednosti za spôsobenie dopravnej nehody (spôsobenie prípadného zranenia, materiálnej škody) s tým, že na vodiča sú kladené nereálne nároky, pretože takýto vodič má v záujme zachovania bezpečnosti cestnej premávky možnosť pred samotným vykonaním odbočovacieho úkonu vľavo svoje vozidlo aj zastaviť vo svojom jazdnom pruhu a dôsledne sa presvedčiť o bezpečnosti vykonania odbočovacieho úkonu vľavo napríklad aj pootočením sa vrchnou časťou tela vľavo. Ak za takýchto okolností vodič motorového vozidla, ktorý povinnosti uložené mu všeobecne záväzným právnym predpisom o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky pociťuje ako nereálne nároky kladené naňho ako na vodiča, potom stojí za zváženie, či je vôbec spôsobilý vykonávať činnosť vodiča s prihliadnutím na skutočnosť, že vozidlo je možné považovať za zbraň, ktorým je možné urobiť útok voči telu iného účastníka cestnej premávky dôraznejším. K námietke účastníka konania v zastúpení s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, že vozidlá idúce za odbočujúcim vozidlom, ktoré má riadne zapnutý smerový ukazovateľ ohlasujúci zmenu smeru jazdy, si majú počínať, aby na túto zmenu stihli za normálnych okolností zareagovať včas je potrebné uviesť, že z výpovede B. B. vyplýva, že v čase keď zbadala na vozidle Ford Mondeo, jazdiacom pred ňou, blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a vozidlo sa začalo radiť viac doľava, si v tom čase všimla ako po ľavej strane jej vozidla, v ľavom jazdnom pruhu, prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo. Túto skutočnosť vo svojej výpovedi potvrdil aj Q. O. tzn. v čase kedy si B. B. všimla znamenie na zmenu smeru jazdy na vozidle Ford Mondeo sa vozidlo Škoda Octavia preukázateľne nachádzalo už celým svojim objemom v ľavom jazdnom pruhu tzn. už vykonávalo predchádzací manéver. Za týchto okolností, v súlade s bezpečnosťou cestnej premávky (nakoľko sa vodič vozidla Škoda Octavia nachádzal v jazdnom pruhu určenom pre smer jazdy z obce Lipovec do obce Vrútky tzn. v protismernom jazdnom pruhu) mohol Q. O. zareagovať iba tak, že by dokončil predchádzací úkon, ktorý už vykonával, pričom vodič vozidla Ford Mondeo bol povinný mu to umožniť. Na toto sa mohol vodič vozidla Škoda Octavia spoľahnúť, a to až do toho okamihu, kedy zo správania vodiča vozidla Ford Mondeo vyplynulo, že nenechá vodiča vozidla Škoda Octavia dokončiť predchádzací úkon tzn. vodič vozidla Ford Mondeo začal vykonávať odbočovací úkon. Vtedy už bol vodič vozidla Škoda Octavia povinný k takémuto konaniu vodiča vozidla Ford Mondeo prispôbiť svoje správanie sa situácii v cestnej premávke, čo vodič vozidla Škoda Octavia aj urobil. Žalovaný sa nestotožnil s názorom, že pri rozhodovaní v tejto konkrétnej veci je potrebné prihliadať na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 5 Tdo 10/2008, pretože ako okolnosti vzniku dopravnej nehody, tak aj subjekty dopravnej nehody sú odlišné a taktiež je potrebné uviesť, že česká judikatúra nie je pre orgány Slovenskej republiky záväzná. K odvolacej námietke, že dopravnú nehodu zo dňa 06.12.2008 o 11.25 hodine na ceste III/01892 je možné považovať za škodovú udalosť odvolací orgán uvádza, že pojem škodovej udalosti je definovaný v zákone č. 8/2009 Z. z., ktorý začal byť v platnosti od 01.02.2009 a jednou z podmienok uzatvorenia udalosti v cestnej premávke ako škodovej udalosti je, že sa účastníci škodovej udalosti dohodli na jej zavinení. Ako vyplýva aj z podaného odvolania (časť V. predmetného odvolania) žalobca má v predmetnej dopravnej nehode pocit neviny. K námietke, že ODI Martin uložil obvinenému sankciu podľa neúčinného právneho predpisu v čase rozhodovania odvolací orgán uvádza, že vo veci protiprávneho konania žalobcu, ktorého sa dopustil dňa 06.12.2008 správny orgán postupoval, okrem iného, podľa zákona č. 372/1990 Zb. platného do 31.01.2009, a to s poukazom na § 7 ods. 1, ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb..

Ak by sa skutok posudzoval podľa právnej úpravy platnej v čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, tak za porušenie § 4 ods. 2 písm. c) a § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. by bola stanovená právna kvalifikácia priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb. (platného od 1.2.2009), pričom za tento priestupok je možné uložiť sankciu podľa § 22 ods. 2 písm. c) citovaného zákona, a to pokutu od 150,- € do 800,-€ a zákaz činnosti do troch rokov. Vzhľadom na to, že právna úprava zákona podľa neskoršieho znenia bola pre páchatelia nepriaznivejšia bolo postupované s poukazom na § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. (platného do 31.1.2009) tzn. zákona účinného v čase spáchania priestupku. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že pri objasňovaní priestupku nebolo zohľadnené konanie Q. O., ani výpoveď B. B., pretože tieto skutočnosti boli zohľadnené a žalovaný toto už vo svojom odôvodnení uviedol.

Vzhľadom na to, že predmetná dopravná nehoda sa stala dňa 06.12.2008 nebolo potrebné po vrátení spisového materiálu opätovne vypočúvať Q. O. ani B. B., pretože obidvaja svedkovia skutočnosti súvisiace so vznikom dopravnej nehody uviedli bezprostredne po vzniku dopravnej nehody a opätovné vypočúvanie týchto svedkov by bolo už nadbytočné. Nie je zanedbateľná ani skutočnosť, že s plynutím času si určité skutočnosti svedkovia už nepamätajú. Účastník konania taktiež nemá právny nárok na to, aby každému jeho návrhu na vykonanie dôkazu správny orgán vyhovel.

K námietke žalobcu, že odo dňa, kedy sa skutok stal t. j. dňa 06.12.2008 do dňa rozhodovania o priestupku, t. j. dňa 04.04.2012 uplynuli viac ako tri roky žalovaný uviedol, že žalobca v predmetnej veci podal viaceré podania, o ktorých rozhodoval, či Krajský súd v Žiline alebo Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave. Podľa § 246d O.s.p. ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov. Ustanovenie § 246d O.s.p. prerušuje zo zákona plynutie lehôt pre zánik zodpovednosti okrem iných, aj za priestupky. Vydávanie rozhodnutí v týchto veciach hmotnoprávne predpisy obmedzujú lehotami (v prípade priestupkov je to zákon č. 372/1990 Zb.), ktoré počas súdneho konania (často na základe účelovo podaných žalôb) uplynú, v dôsledku čoho v prípade zrušenia rozhodnutia správneho orgánu už nie je dostatok času na ďalšie konanie a uloženie sankcie. Žalobca v odvolaní poukazuje na výpoveď svedkyne B. B., ktorá na odbočovací manéver žalobcu reagovala predchádzaním vozidla Ford Mondeo vpravo. K tomu žalovaný uviedol, že z výpovede B. B. vyplýva, že keď sa so svojim vozidlom začala radiť k pravému okraju vozovky, v tom čase si všimla, ako po jej ľavej strane, v ľavom jazdnom pruhu prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný konštatoval, že v danom čase sa Q. O. so svojim vozidlom Škoda Octavia (celým jeho objemom) už nachádzal v ľavom jazdnom pruhu tzn. vykonával úkon predchádzania, a to konkrétne na úrovni vozidla Seat Altea, a keďže toto vozidlo bolo tesne za vozidlom Ford, tak sa nachádzal už aj bezprostredne za vozidlom Ford, keď toto začalo prechádzať do ľavého jazdného pruhu. Q. O. v tom čase s vozidlom brzdil, ale keď vozidlo Ford prešlo do ľavého jazdného pruhu, priamo pred vozidlo Škoda Octavia Q. O., tak Q. O. narazil prednou časťou svojho vozidla do ľavého zadného rohu vozidla Ford. Z výpovede B. B. teda jednoznačne vyplýva, že keď sa začala radiť k pravému okraju vozovky, v ľavom jazdnom pruhu prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo, teda už v tomto čase sa vozidlo Škoda Octavia nachádzalo vedľa nej. Q. O. vo svojej výpovedi zaznamenananej do listinného dôkazu „Záznam o podaní vysvetlenia podľa ustanovenia § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. č. p.: ORP-P-1235/DI-MT-08 zo dňa 06.12.2008 uviedol, že dňa 06.12.2008 v čase okolo 11.25 hodine viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia po ceste vedúcej z obce Vrútky do obce Lipovec a chcel ísť domov, do obce Lipovec. Pred ním jazdilo vozidlo Seat Altea, za ktorým išiel asi od servisu AJETO. Pred vozidlom Seat Altea registroval ísť vozidlo Ford Mondeo. Obe vozidlá išli tesne za sebou. Q. O. bol za vozidlom Seat Altea vo vzdialenosti odhadom asi 10 metrov. Išiel rýchlosťou okolo 60 km/h, pretože tieto vozidlá išli takouto rýchlosťou. Keď mal dostatočný rozhľad dopredu na bezpečné predídeme (oproti nešli žiadne vozidlá), tak sa rozhodol pred ním idúce vozidlá predísť a prešiel do ľavého jazdného pruhu. Keď sa nachádzal na úrovni vozidla Seat, tak zaregistroval, že pred ním idúce vozidlo Ford pribrzdilo, čo videl podľa brzdových svetiel a hneď ho napadlo, či nechce odbočovať doľava. V tom čase bol asi na úrovni vozidla Seat, ale keďže toto bolo tesne za vozidlom Ford, tak sa nachádzal už aj bezprostredne za vozidlom Ford, presne nevedel určiť vzdialenosť. Keď Q. O. videl, že vozidlo Ford Mondeo pribrzdilo, taktiež začal s vozidlom brzdiť a hneď Q. O. zaregistroval, že na vozidle Ford začalo blikať znamenie na zmenu smeru jazdy doľava a súčasne vozidlo Ford začalo prechádzať do ľavého jazdného pruhu. Q. O. v tom čase s vozidlom brzdil a keď vozidlo Ford prešlo do ľavého jazdného pruhu priamo, pred vozidlo Q. O., tak Q. O. narazil prednou časťou svojho vozidla do ľavého zadného rohu vozidla Ford. Q. O. sa snažil vozidlu Ford vyhnúť doprava, ale to sa mu už nepodarilo. Uvedená výpoveď Q. O. podporuje výpoveď B. B., že keď sa začala radiť k pravému okraju vozovky, v ľavom jazdnom pruhu prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia, ktoré ju predbehlo, teda už v tomto čase sa vozidlo Škoda Octavia nachádzalo vedľa nej. Z uvedeného potom vyplýva, že keby sa žalobca tesne pred začatím odbočovacieho úkonu tzn. pred prekonaním stredovej osi vozovky jeho vozidlom, pozrel do spätného zrkadla mal možnosť tam vozidlo Škoda

Octavia vidieť, pretože v protismernom jazdnom pruhu sa toto vozidlo nachádzalo už celým svojim objemom. K dôkazu „Znalecký posudok č. 64/2011“ Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline žalovaný uvádza, že správny orgán sa môže opierať o posudok znalca, ktorého si sám ustanovil bez ohľadu na prípadné posudky iných znalcov. Znalec nesmie sám vykonávať dôkazy, pretože podľa § 34 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu. Taktiež znalci neprislúcha riešiť právne otázky. Vzhľadom na uvedené skutočnosti spracovateľa citovaného znaleckého posudku neboli oprávnení vykonať preverovanie cesty vedúcej k firme STANFER a rovnako neboli oprávnení urobiť právne hodnotenie tejto cesty v tom zmysle, že ide o plnohodnotnú komunikáciu, pretože toto prislúcha správneho orgánu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné mať pochybnosť o objektivite predmetného znaleckého posudku.

K námietke žalobcu, že po dobu 89 dní nevedol motorové vozidlá v súvislosti s prejednávaným priestupkom žalovaný uviedol, že právna teória v oblasti priestupkového práva vychádza z prezumpcie, že každé protiprávne konanie jednoznačne vykazujúce znaky priestupku by nemalo ostať bez postihu, pričom sankciu je možné uložiť iba rozhodnutím. Ďalej je relevantné uviesť, že dňa 07.07.2011 bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, pretože dňa 10.06.2011 v čase okolo 16.40 hodiny viedol motorové vozidlo Ford Mondeo. Vzhľadom na túto okolnosť je možné tvrdenie žalobcu, že po dobu 89 dní nevedol motorové vozidlo v súvislosti s prejednávaným priestupkom označiť za nepravdivé.

K odvolacej námietke uloženia sankcie odvolací orgán považuje za relevantné uviesť, že dňa 29.06.2007 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500,- Sk za porušenie ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. (platného do 31.01.2009). V súvislosti s uvedeným porušením je potrebné poukázať na to, že toto ustanovenie patrí medzi základné povinnosti účastníka cestnej premávky tzn. aj vodiča. Následne, po cca 18 mesiacoch žalobca opäť porušil ustanovenia citovaného zákona, pričom následkom tohto porušenia vznikla už dopravná nehoda tzn. že v tomto konkrétnom prípade aj škoda na majetku. Zhodnotením týchto skutočností je možné konštatovať, že pokuta uložená dňa 29.06.2007 nemala na žalobcu dostatočný výchovný vplyv na to, aby sa žalobca správal v cestnej premávke disciplinovane, a preto bolo potrebné následne pri určovaní druhu sankcie a jej výšky pristúpiť k jej sprísneniu v domnení, že takto uložená sankcia bude mať na žalobcu dostatočný výchovný vplyv na to, aby sa v cestnej premávke správal už disciplinovane. Opakovaným spáchaním priestupku je totiž zrejmé, že sankcia uložená páchatelovi priestupku v minulosti nebola pre jeho nápravu postačujúca.

K námietke žalobcu, že prvostupňový správny orgán nijakým spôsobom nezohľadnil variantu, pri ktorej bolo možné považovať správanie vodiča Škoda Octavia za nesprávne, a teda nezvážil možnosť, pri ktorej sa na vzniku dopravnej nehody podieľal aj druhý účastník žalovaný uviedol, že z dôkazu „Znalecký posudok č. 64/2011“ str. 72 posledný odsek vyplýva, že z hľadiska posúdenia ohrozenia vodiča vozidla Škoda Octavia vodičom vozidla Ford Mondeo bola technika jazdy vodiča vozidla Ford Mondeo pri oboch variantoch nehodového deja nesprávna, nakoľko vodič vozidla Ford Mondeo ohrozil vodiča Škoda Octavia pri oboch variantoch nehodového deja. Ďalej žalovaný uviedol, že z technického hľadiska nebolo možné jednoznačne popísať trajektóriu pohybu vozidla Škoda Octavia pred zrážkou, t. j. kde sa vozidlo v určitom časovom okamihu prične nachádzať (str. 69 citovaného dôkazu). Aj napriek tejto okolnosti žalovaný zotrval na hodnotení tohto dôkazu tak, ako to uviedol vyššie v texte.

Žalovaný sa stotožnil s tvrdením prvostupňového správneho orgánu v tom smere, že žalobca svojim konaním vystavil nebezpečenstvu ohrozenia života a zdravia nielen seba, ale aj Q. O. a B. B., pretože žalobca, predchádzaný v ľavom jazdnom pruhu vozidlom Škoda Octavia nemohol predpokladať ako budú vozidlá reagovať na vzájomný kontakt, ku ktorému dôjde, keď začne za tejto situácie v cestnej premávke odbočovať doľava a aký bude ďalší pohyb vozidiel vzhľadom na pôsobiace odstredivé sily a či v dôsledku pôsobenia týchto síl a následného takto vyvolaného pohybu vozidiel nebude zasiahnuté aj vozidlo Seat Altea, ktoré viedla B. B. (spätná reakcia na kontakt vozidiel) tzn. v tejto konkrétnej veci pri kontakte došlo k rotácii vozidiel okolo zvislej osi a k ich sunutiu, pričom ich následný pohyb mohol ovplyvniť aj ostatných účastníkov nachádzajúcich sa v tom čase na ceste t. j. vozidlo Seat Altea, ktoré

viedla vodička B. B.. Energia uvoľnená pri zrážke je absorbovaná ľahším objektom a tým predstavuje zvýšené riziko pre vodičov ľahších vozidiel. Neohrozením sa rozumie povinnosť vodiča počínať si tak, aby inému účastníkovi cestnej premávky nevzniklo nijaké nebezpečenstvo.

K námietke žalobcu, že na str. 74 dôkazu „Znalecký posudok č. 64/2011" je uvedené, že v prípade variantu nehodového deja A je technickou príčinou dopravnej nehody aj prvok - nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Škoda Octavia pri predchádzaní, oneskorená reakcia vodiča tohto vozidla na vzniknutú dopravnú situáciu. Manévru odbočenia vozidla Ford Mondeo predchádzalo brzdenie tohto vozidla (na dráhe cca 39 m za čas cca 2,7 s), presunutie tohto vozidla k stredovej čiare a v zmysle údajov žalobcu a B. B. aj včasné zapnutie znamenie o zmene smeru jazdy. Je potrebné podľa názoru žalovaného poukázať na to, že na str. 73 citovaného posudku je uvedené, že z technického hľadiska nie je možné vyhodnotiť, či vozidlo Ford Mondeo malo zapnuté znamenie o zmene smeru jazdy vľavo alebo nie. Je len možné určiť, v akom okamihu malo mať vozidlo Ford Mondeo najneskôr znamenie o zmene smeru jazdy zapnuté vo vzťahu k možnosti vodiča vozidla Škoda Octavia predvídať manéver odbočenia vozidla Ford Mondeo doľava. Pri predpokladanej včasnej reakcii vodiča vozidla Škoda Octavia vykonávajúceho manéver predchádzania na túto dopravnú situáciu, by pri brzdení polovičnou hodnotou plného brzdného spomalenia došlo k minútiu vozidiel Škoda Octavia a Ford Mondeo s bezpečným pozdĺžnym a bočným odstupom (prvok, ktorý znemožnil zabrániť dopravnej nehode) žalovaný znova poukázal na vyššie uvedenú výpoveď B. B., ako aj skutočnosť, že trajektóriu pohybu vozidla Škoda Octavia pred zrážkou nebolo možné jednoznačne popísať a taktiež, že z technického hľadiska bolo možné určiť iba v akom okamihu malo mať vozidlo Ford Mondeo najneskôr zapnuté znamenie o zmene smeru jazdy vľavo, ale nie je možné preukázať, či v tomto okamihu toto znamenie aj malo zapnuté. Tvrdenie žalobcu a B. B., že znamenie o zmene smeru jazdy doľava malo vozidlo Ford Mondeo zapnuté včas je možné klasifikovať ako subjektívne hodnotenie okamžitej situácie žalobcom a B. B., pričom z objektívneho hľadiska (vo vzťahu k možnosti vodiča vozidla Škoda Octavia predvídať manéver odbočenia vozidla Ford Mondeo doľava) toto nie je možné vyhodnotiť. V súvislosti s touto námietkou žalovaný poukázal na predchádzajúci text (str. 74 predmetného posudku), podľa ktorého v prípade variantu nehodového deja A bola technickou príčinou dopravnej nehody aj nesprávna technika jazdy vodiča vozidla Ford Mondeo pri odbočovaní, pretože tento vodič vykonal manéver odbočenia doľava v čase, keď bol predchádzaný a z technického hľadiska ohrozil vodiča vozidla Škoda Octavia, ktorý už vykonával manéver predchádzania.

K námietke, že z obr. 12 „Znaleckého posudku č. 64/2011" je zrejmé, že pokiaľ sa vodič vozidla Škoda Octavia plne venoval vedeniu motorového vozidla a dopravnej situácii, musel by si všimnúť začiatok odbočovacieho manévru vozidla Ford Mondeo, ktoré dalo znamenie, o zmene smeru jazdy, spomaľovalo a priblížilo sa k stredovej čiare, a teda vodič vozidla Ford Mondeo nemohol zaviniť dopravnú nehodu a vystaviť tak nebezpečenstvu účastníkov cestnej premávky žalovaný uvádza, že z obr. 12 posudku vyplýva, vozidlo Škoda Octavia už začalo vykonávať predchádzací úkon a časťou svojho vozidla sa už nachádzalo v protismernej časti vozovky, pričom vozidlo Ford Mondeo sa ešte celým svojim objemom nachádzalo vo svojom jazdnom pruhu.

K námietke, akého porušenia akého ustanovenia predpisu o premávke na pozemných komunikáciách sa žalobca dopustil a ktoré ustanovenia predpisu neporušil Q. O. odvolací orgán uvádza, že žalobca sa dopustil porušenia tých ustanovení zákona o cestnej premávke a spáchal tie priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré sa mu kladú za vinu v rozhodnutí o priestupku. Porušenie všeobecne záväzného právneho predpisu o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky Q. O. z administratívneho spisu vyhotoveného správnym orgánom a ani z predloženého dôkazu „Znalecký posudok č. 64/2011" jednoznačne nevyplýva, a preto v tomto smere správny orgán nekonal. Keby z predložených dôkazov vyplynulo protiprávne konanie Q. O. správny orgán by konal z úradnej povinnosti, a to aj bez podnetu žalobcu. Úlohou správneho orgánu je vyhodnotiť dôkazy v prospech i v neprospech obvineného z priestupku a vyhodnotením vykonaných dôkazov na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné na preukázanie zodpovednosti za priestupok. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že nemožno bez pochybností konštatovať, kto je vinníkom dopravnej nehody, pretože predmetná dopravná nehoda sa stala v ľavom jazdnom pruhu, ktorý

v tom čase používal na vykonanie predchádzacieho jazdného úkonu vodič vozidla Škoda Octavia a v tomto pruhu sa nachádzal už celým svojim objemom. Ak sa vodič vozidla Ford Mondeo skutočne pred začatím vykonania úkonu odbočenia vľavo do spätného zrkadla pozrel a spätné zrkadlá mal dobre nastavené, mal možnosť vozidlo Škoda Octavia tam vidieť. Vzhľadom na to, že rozdiely rýchlostí vozidiel pri odbočovaní vľavo bývajú veľké, väčšiu šancu zabrániť nehode máva obyčajne odbočujúci vodič. Aj z dôkazu predloženého žalobcom (znalecký posudok) vyplýva, že vodič vozidla Ford Mondeo ohrozil vodiča vozidla Škoda Octavia pri oboch variantoch nehodového deja. Z ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. (platného do 31.01.2009) vyplýva, že vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodičov jazdiacich za ním. Z technického hľadiska nie je možné dokázať, kedy vodič vozidla Ford Mondeo zapol ľavý ukazovateľ zmeny smeru jazdy. Zapnutie ukazovateľa zmeny smeru jazdy je len technickou pomôckou na zvýraznenie úmyslu vodiča. Odbočujúci vodič nemôže viesť, či sa mu práve vtedy nevypálila žiarovka, či nemá znečistený kryt zadného smerového svetla a podobne. Odbočujúci vodič je povinný sa presvedčiť tesne pred začatím úkonu, či už nie je predchádzaný.

Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že skutková veta, z ktorej prvostupňový správny orgán vychádzal nie je podložená dôkazmi, ale len nahradzujúcimi voľnými úvahami, pretože zavinenie dopravnej nehody žalobcom z administratívneho spisu vyplýva jednoznačne. Právna teória v oblasti priestupkového práva vychádza z prezumpcie, že každé protiprávne konanie jednoznačne vykazujúce znaky priestupku by nemalo ostať bez postihu.

V danej veci a za daných okolností mal vodič vozidla Škoda Octavia Q. O., ktorý vykonával predchádzací úkon v proti smernom jazdnom pruhu právo bezpečne tento úkon dokončiť a žalobca bol povinný mu to umožniť. Pri odbočovaní vľavo si odbočujúci vodič nesmie na úkor bezpečnosti cestnej premávky pre seba vynucovať neprerušenú jazdu, aj keď by bol podľa zákona o cestnej premávke v práve. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením, že toto je nutné považovať za nebezpečný precedens, pretože zachovanie bezpečnosti cestnej premávky patrí medzi základné povinnosti účastníka cestnej premávky. Naopak žalovaný za nebezpečný precedens považuje, ak by protiprávne konanie účastníka cestnej premávky, ktorý porušením všeobecne záväzného právneho predpisu o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky vyvolal nehodový dej a toto jeho konanie by ostalo nepotreštané, pretože právna teória v oblasti priestupkového práva vychádza z prezumpcie, že každé protiprávne konanie jednoznačne vykazujúce znaky priestupku by nemalo ostať bez postihu.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a predloženého dôkazného materiálu o priestupku žalovaný nezistil zákonné dôvody, ktoré by ho oprávňovali na zrušenie rozhodnutia o priestupku č. ORP-P-108/DI-E-2008 zo dňa 04.04.2012 vydaného prvostupňovým správnym orgánom, a preto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol, pričom v podrobnostiach odkázal na napadnuté rozhodnutie. Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu vyvrátili. Jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na uvedené žalovaný napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 03.06.2014. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadiť pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 09.11.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 315/1996 Z. z. v znení do 31.12.2008, vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. v znení do 31.12.2008, pri odbočovaní na križovatke alebo pri odbočovaní na poľnú cestu, alebo na lesnú cestu, alebo na miesto mimo cesty vodič je povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodičov jazdiacich za ním. Vodič je povinný dbať na zvýšenú opatrnosť najmä pri odbočovaní na poľnú cestu alebo na lesnú cestu, alebo na miesto mimo cesty.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. v znení do 31.12.2008, zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatela priaznivejšie.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. v znení do 31.12.2008, páchatelovi možno uložiť len taký druh sankcie, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o priestupku rozhoduje.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. v znení do 31.12.2008, priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, 3d) Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. v znení do 31.12.2008, priestupku sa dopustí ten kto porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. v znení do 31.12.2008, za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 2 000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. c) a d) možno uložiť pokutu do 5 000 Sk a zákaz činnosti do 6 mesiacov, za priestupok podľa odseku 1 písm. a), b) a l) možno uložiť pokutu do 7 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. j) možno uložiť pokutu do 10 000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. g) a i) možno uložiť pokutu do 10 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. e), f) a h) možno uložiť pokutu do 15 000 Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho preskúmania rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Zo spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného, vyplynulo, že žalobca ako vodič vozidla nesledoval situáciu v cestnej premávke a začal odbočovať vľavo v čase, keď už bol predchádzaný v ľavom jazdnom pruhu iným osobným motorovým vozidlom a následne došlo k stretu oboch vozidiel. K zraneniu osôb nedošlo, alkohol zistený nebol.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí vyhodnotil skutok žalobcu ako priestupok, keď skonštatoval, že uvedeným skutkom vodič porušil ustanovenia § 4 ods. 2, písm. c) a § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení do 31.01.2009 a naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k), písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31.01.2009, za čo mu uložil prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. p. ORP-P-108/DI-E-2009 zo dňa 04.04.2012 sankciu vo forme pokuty a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil rozhodnutím KRPZ-ZA-KDI-SK-60/2012 zo dňa 12.06.2012. Prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný vychádzali pri rozhodovaní zo správy o objasňovaní priestupku, zo záznamov o podaní vysvetlenia žalobcu, Q. O., B. B., z fotodokumentácie dopravnej nehody, zo záznamu z dopravnej nehody, z ohliadky dopravnej nehody, z náčrtku a plánu dopravnej nehody, z odborného vyjadrenia č. 04/2009 vypracovaného znalcom Ing. V. Q. a znaleckého posudku č. 64/2011 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Z uvedených dôkazov ako aj z výsledkov ústneho pojednávania bolo preukázané, že žalobca sa dopustil konania uvedeného vo výrokovvej časti rozhodnutia.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Vyhodnotením vyššie uvedených skutočností odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu ako aj s názorom žalovaného a prvostupňového správneho orgánu podľa ktorého je v danej veci nepochybne preukázané, že žalobca viedol osobné motorové vozidlo značky Ford Mondeo po ceste III/01892 v smere z obce Vrútky do obce Lipovec, pričom odbočoval doľava, na cestu vedúcu k firme STANFER v čase, keď už bol predchádzaný v ľavom jazdnom pruhu osobným motorovým vozidlom značky Škoda Octavia v smere jazdy z obce Vrútky do obce Lipovec po ceste č. III/01892. Následne došlo k stretu obidvoch uvedených vozidiel. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že v čase odbočovania žalobcu vľavo už žalobca nemohol bezpečne vykonať odbočovací manéver vzhľadom na to, že v čase odbočovania žalobcu vľavo mu v tom bránilo vozidlo Škoda Octavia, ktorá sa nachádzala v ľavom jazdnom pruhu celým svojím objemom. Odvolací súd považoval za podstatné zistenie, či svedok Q. O. začal vykonávať predchádzací manéver skôr ako žalobca. V konaní pred prvostupňovým správnym orgánom bolo dokazovaním preukázané, že Q. O. začal vykonávať predchádzací manéver skôr ako žalobca začal vykonávať opatrenia súvisiace s odbočením vľavo (začal dávať znamenie o zmene smeru

jazdy, začal brzdiť, začal sa radiť k pravej časti ľavého pruhu). Uvedený záver vyplýva z výpovede B. B., podľa ktorej v čase keď zbadala na vozidle Ford Mondeo, jazdiacom pred ňou, blikať znamenie na zmenu smeru jazdy vľavo a vozidlo sa začalo radiť viac vľavo si v tom čase všimla, ako po ľavej strane jej vozidla, v ľavom jazdnom pruhu, prešlo okolo nej vozidlo Škoda Octavia. V čase predbiehania B. B., keď už bolo vozidlo Škoda Octavia na úrovni vozidla Seat Altea, až vtedy začal žalobca vykonávať úkony súvisiace so zmenou smeru jazdy. Vozidlo Škoda Octavia sa nachádzalo celým svojím objemom v ľavom jazdnom pruhu. Uvedenú skutočnosť vo svojej výpovedi potvrdil Q. O.. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemohol vyhovieť námietke žalobcu, že nebolo preukázané, že žalobca začal odbočovať až keď motorové vozidlo Škoda Octavia predchádzalo motorové vozidlo B. B..

Podľa odborného vyjadrenia č. 04/2009 je zrejmé, že žalobca začal s úkonom odbočenia nesprávnym spôsobom, predčasne. Z technického hľadiska bola príčinou dopravnej nehody skutočnosť, že žalobca ako vodič vozidla Ford Mondeo odbočoval s vozidlom vľavo v čase, keď už bol predchádzaný motorovým vozidlom Škoda Octavia, ktoré sa v čase začiatku úkonu odbočovania vľavo nachádzalo v ľavej protismernej časti v smere jazdy celým svojím objemom. Zo znaleckého posudku č. 64/2011 vyplýva okrem iného, že priebeh pohybu vozidiel Škoda Octavia a Ford Mondeo je vypracovaný v dvoch variantoch. Podľa oboch variantov je príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy žalobcu, ktorý vykonal manéver odbočenia v čase, keď už bol predchádzaný. Zo znaleckého posudku vyplýva, že z technického hľadiska to bol žalobca, ktorý ohrozil vodiča Škody Octavia. Odvolací súd konštatuje rovnako ako súd prvého stupňa, že tieto dôkazy sú zhodné, čo sa týka príčin vzniku dopravnej nehody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za preukázané rovnako ako krajský súd, že všetky dôkazy, a to odborné stanovisko znalca Ing. V. Q., znalecký posudok Žilinskej univerzity v Žiline, svedecké výpovede B. B. a Q. O. sú zhodné vo vzťahu k preukázaniu, že žalobca odbácal s vozidlom vľavo v čase, keď už bol predchádzaný vozidlom Škoda Octavia.

Podľa názoru odvolacieho súdu bol žalobca povinný presvedčiť sa tesne pred začatím úkonu odbočenia vľavo, či už nie je predchádzaný. Tvrdenie žalobcu, že sa pred začatím úkonu odbočenia pozrel do spätného zrkadla ako aj stredného (vnútorného) zrkadla v tomto prípade neobstoí, pretože ak by sa žalobca skutočne pozrel v čase tesne pred začatím úkonu odbočenia vľavo do spätného zrkadla alebo vnútorného zrkadla, videl by v ľavom jazdnom pruhu vozidlo Škody Octavia. Z dôvodu, že sa žalobca v spätnom zrkadle nepresvedčil, či môže bezpečne vykonať odbočovací manéver, pretože ak by tak vykonal k dopravnej nehode by nedošlo, nemožno vyhovieť tvrdeniu žalobcu, že sa plne venoval vedeniu svojho motorového vozidla. Práve z dôvodu, že sa žalobca plne nevenoval vedeniu motorového vozidla došlo k vzniku dopravnej nehody.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu čo sa týka námietky žalobcu, že v danom mieste bola križovatka, a preto nemohol svedok O. predbiehať v ľavom pruhu. Uvedený záver z vykonaného dokazovania nevyplýva. Z odborného vyjadrenia znalca ako aj z fotodokumentácie, záznamu dopravnej nehody, náčrtku dopravnej nehody a plánika dopravnej nehody s rektifikovaným miestom dopravnej nehody vyplýva, že v smere jazdy všetkých troch motorových vozidiel nebolo dopravné značenie križovatky ani križovatky s vedľajšou cestou. Z dokazovania nevyplýva ani, že na ceste kde sa stala dopravná nehoda sa nachádza značka zakazujúca predbiehanie.

Na námietku žalobcu, že krajský súd nevyhodnotil námietku žalobcu, že podľa žalovaného preukázaná skutočnosť, že Q. O. bol celým objemom svojho motorového vozidla už v ľavom pruhu, kedy žalobca bol stále vo svojom jazdnom pruhu, a teda odbočovať začal, až keď bol predchádzaný a podľa str. 12 odôvodnenia rozhodnutia žalovaného žalobca prešiel do ľavého jazdného pruhu priamo pred vozidlo Q. O. nezodpovedá miestu stretu vozidiel, odvolací súd uvádza, že je nedôvodná. Z vykonanej fotodokumentácie z miesta dopravnej nehody, znaleckého posudku ako aj z výpovedí účastníkov dopravnej nehody je jasne preukázané ako k dopravnej nehode došlo. Vyššie uvedený priebeh dopravnej nehody zodpovedá miestu stretu vozidiel. Žalobca sa dostal so svojim motorovým vozidlom pred motorové vozidlo Q. O. a Q. O. narazil ľavou prednou časťou vozidla do ľavej zadnej časti žalobcovho

vozidla.

Najvyšší súd SR má za preukázané, že priestupok sa stal tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného, a preto sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaná nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.